

“मीठे बच्चे- अब घर जानु छ त्यसैले देही-अभिमानि बन, एक बाबालाई याद गर्यौ भने अन्त मति सो गति हुन्छ।”

प्रश्न:- बाबाले तिमीलाई कुनचाहिँ एउटा अद्भुत रहस्य सुनाउनु भएको छ?

उत्तर:- बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरु! यो अनादि अविनाशी ड्रामा बनेको छ, यसमा हरेकको पार्ट निश्चित छ। जे भए पनि नयाँ केही छैन। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरु! यसमा मेरो पनि कुनै महानता छैन, म पनि ड्रामाको बन्धनमा बाँधिएको छु। यो अद्भुत रहस्य सुनाएर बाबाले मानौं आफ्नो पार्टको महत्त्व कम गरिदिनु भएको छ।

गीत:- आखिर वह दिन आया आज.....

ओम् शान्ति। प्यारा रूहानी बच्चाहरुले यो गीत गाइरहेका छौं। बच्चाहरुले जानेका छन्- कल्पपछि फेरि हामीलाई धनवान, स्वस्थ र सम्पत्तिवान बनाउन, पवित्रता, सुख, शान्तिको वर्सा दिन बाबा आउनु हुन्छ। ब्राह्मणहरुले पनि आशीर्वाद दिन्छन् नि- आयुष्मान भव, धनवान भव, पुत्रवान भव। तिमी बच्चाहरुलाई त वर्सा मिलिरहेको छ, आशीर्वादको कुनै कुरा छैन। बच्चाहरुले पढिरहेका छन्। जानेका छन्- ५ हजार वर्ष पहिला पनि हामीलाई बाबाले आएर मनुष्यबाट देवता, नरबाट नारायण बन्ने शिक्षा दिनु भएको थियो। बच्चाहरु जसले पढ्छन्, उनले जानेका छन्- हामी के पढिरहेका छौं? पढाउनेवाला को हुनुहुन्छ? उनीहरु मध्ये पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जानेका छन्। यो त भन्छन् नै, हामी बच्चाहरुलाई थाहा छ- यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ वा देवी राज्य स्थापना भइरहेको छ। आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना भइरहेको छ। पहिला शूद्र थियौं फेरि ब्राह्मण बन्यौं, फेरि देवता बन्नु छ। दुनियाँमा कसैलाई यो थाहा छैन- अहिले हामी शूद्र वर्णका हौं। तिमी बच्चाहरुलाई थाहा छ- यो त सत्य कुरा हो। बाबाले सत्य बताएर, सत्य खण्डको स्थापना गरिरहनु भएको छ। सत्ययुगमा झुट, पाप आदि केही पनि हुँदैन। कलियुगमा नै अजामिल, पाप आत्माहरु हुन्छन्। यो समय हो बिल्कुल रौरव नर्क। दिन-प्रतिदिन रौरव नर्क देखिन्छ। मनुष्य यस्तो-यस्तो कर्तव्य गरिरहन्छन्, जसबाट बुझिन्छ- बिल्कुलै तमोप्रधान दुनियाँ बन्दै गइरहेको छ। यसमा पनि काम महाशत्रु हो। कोही मुश्किलले पवित्र शुद्ध रहन सक्छ। पहिला फकीरहरुले भन्दथे- यस्तो कलियुग आउने छ, जहाँ १२-१३ वर्षका कुमारीहरुले बच्चा जन्माउँछन्। अहिले त्यो समय हो। कुमार-कुमारी आदि सबैले फोहोरी कर्म गरिरहन्छन्। जब बिल्कुलै तमोप्रधान बन्छन्, तब बाबा भन्नुहुन्छ- म आउँछु, मेरो पनि ड्रामामा पार्ट छ। म पनि ड्रामाको बन्धनमा बाँधिएको छु। तिमी बच्चाहरुको लागि कुनै नयाँ कुरा छैन। बाबाले यसरी नै सम्झाउनु हुन्छ। चक्कर लगायौ, नाटक पूरा भयो। अब बाबालाई याद गर्यौ भने तिमी सतोप्रधान बनेर सतोप्रधान दुनियाँको मालिक बन्छौ। कति साधारण रीतिले सम्झाउनु हुन्छ। बाबाले आफ्नो पार्टलाई कुनै यति महत्त्व दिनुहुन्न। यो त मेरो पार्ट हो, नयाँ कुरा छैन। हर ५ हजार वर्षपछि मलाई आउनु पर्छ। ड्रामामा म बाँधिएको छु। आएर तिमी बच्चाहरुलाई धेरै सहज यादको यात्रा बताउँछु। अन्त मति सो गति... यो यस समयको लागि नै भनिएको हो। यो अन्त्यकाल हो नि। बाबाले युक्ति बताउनु हुन्छ- म एकलाई याद गर्यौ भने सतोप्रधान बन्छौ। बच्चाहरुले पनि जानेका छन्- हामी नयाँ दुनियाँको मालिक बन्छौं। बाबा घरी-घरी भन्नुहुन्छ- कुनै कुरा नयाँ छैन। एउटा जिन्नको कहानी सुनाउँछन् नि- उसले भन्यो काम देऊ... उसलाई भनियो- सिँढी चढ अनि झर। बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- यो पनि झर्ने र चढ्ने खेल हो। पतितबाट पावन, पावनबाट पतित बन्नु छ। यो कुनै मुश्किल कुरा छैन। छै धेरै सहज, तर युद्ध कुनचाहिँ हो? यो नबुझनाले शास्त्रहरुमा लडाईँको कुरा लेखिदिएका छन्। वास्तवमा माया रावणमाथि विजय प्राप्त गर्ने भीषण लडाईँ हो। बच्चाहरुले देखेका छौं- हामीले घरी-घरी बाबालाई याद गर्छौं, फेरि याद टुट्छ। मायाले दियो निभाइदिन्छ। यसमा गुलबकावलीको पनि कहानी छ। बच्चाहरुले विजय पाउँछन्। धेरै राम्रोसँग चल्छन् फेरि माया आएर दियो निभाइदिन्छ। बच्चाहरुले पनि भन्छन्- बाबा! मायाका तुफान त धेरै आउँछन्। अनेक प्रकारका तुफान पनि बच्चाहरुको पासमा आउँछन्। कहिलेकाहीँ त जोडसँग यस्तो तुफान आउँछ, जसले ८-१० वर्षका पुराना राम्रा-राम्रा वृक्ष पनि ढल्छन्। बच्चाहरुले जानेका छन्, वर्णन पनि गर्छन्। राम्रा-राम्रा मालाका दाना थिए। आज छैनन्। यो पनि उदाहरण छ, हात्तीलाई गोहीले खायो। यो हो मायाको तुफान। बाबा भन्नुहुन्छ- यी ५ विकारसँग सम्हाल राखेर चल। यादमा रह्यौ भने मजबुत हुन्छौ। देही-अभिमानि बन। बाबाको यो शिक्षा एकै पटक मिल्छ। यस्तो कहिल्यै अरु कसैले भन्दैन-

तिमी आत्म-अभिमानि बन। सत्ययुगमा पनि यस्तो भनिदैन। नाम, रूप, देश, काल सबै याद त रहन्छ नै। यस समयमा तिमीलाई सम्झाउँछु- अब फर्केर घर जानु छ। तिमी पहिला सतोप्रधान थियौ, सतो-रजो-तमोमा तिमीले पूरा ८४ जन्म लियौ। त्यसमा पनि नम्बरवन यी हुन्। अरूको ८३ जन्म पनि हुन सक्छ, यिनले पूरा ८४ जन्म लिन्छन्। यी सबैभन्दा पहिला श्री नारायण थिए। यिनको लागि भनिन्छ मर्तलब सबैको लागि बेझिन्छ, धेरै जन्मको अन्त्यमा ज्ञान लिएर फेरि यी नारायण बन्छन्। वृक्षमा पनि देखाइएको छ नि- यहाँ तल श्री नारायण र अन्तिममा माथि ब्रह्मा उभिएका छन्। तल राजयोग सिकिरहेका छन्। प्रजापितालाई कहिल्यै परमपिता भनिदैन। परमपिता एकलाई भनिन्छ। प्रजापिता फेरि यिनलाई भनिन्छ। यी देहधारी हुन्, उहाँ विदेही, विचित्र हुनुहुन्छ। लौकिक बाबालाई पिता भनिन्छ, यिनलाई प्रजापिता भनिन्छ। उहाँ परमपिता त परमधाममा रहनुहुन्छ। प्रजापिता ब्रह्मालाई परमधाममा हुनुहुन्छ भनिदैन। उनी त यहाँ साकारी दुनियाँमा हुन्छन्। सूक्ष्मवतनमा पनि होइन। प्रजा त हुन्छन् स्थूल-वतनमा। प्रजापितालाई भगवान भनिदैन। भगवानको कुनै शरीरको नाम हुँदैन। मनुष्य तन जसको नाम राखिन्छ, त्यसबाट उहाँ न्यारा हुनुहुन्छ। आत्माहरू त्यहाँ रहन्छन् भने स्थूल नाम-रूपबाट अलग हुन्छन्। तर आत्मा त हुन् नि। साधु-सन्त आदिले केही पनि जानेका छैनन्। उनीहरूले त केवल घरबार छोड्छन्। बाँकी दुनियाँको विकारको अनुभवी त हुन् नि। सानो बच्चाालाई केही पनि थाहा हुँदैन, त्यसैले उनलाई महात्मा भनिन्छ। ५ विकारको बारेमा उनलाई थाहा हुँदैन। साना बच्चाहरूलाई पवित्र भनिन्छ। यस समय त केही पनि पवित्र आत्मा हुन सक्दैन। सानो बच्चा ठूलो हुन्छ फेरि पनि पतित त भनिन्छ नि। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- सबैको अलग-अलग पार्ट यस ड्रामामा निश्चित छ। यस चक्रमा कति शरीर लिन्छौं, कति कर्म गर्छौं, जुन सबै फेरि दोहोरिनु छ। सबैभन्दा पहिला आत्मालाई चिन्नु छ। यति सानो आत्मामा ८४ जन्मको अविनाशी पार्ट भरिएको छ। यही हो सबैभन्दा अचम्मको कुरा। आत्मा पनि अविनाशी छ। ड्रामा पनि अविनाशी छ, बनिबनाउ छ। यस्तो भनिदैन- कहिलेदेखि सुरु भयो? पृथ्वी भन्छन् नि। आत्मा कस्तो छ, यो ड्रामा कसरी बनेको छ! यसमा कसैले केही पनि गर्न सक्दैन। जस्तै समुद्र अथवा आकाशको अन्त्य पाउन सकिँदैन। यो अविनाशी ड्रामा हो। कति आश्चर्य लाग्छ। जसरी बाबा आश्चर्यजनक हुनुहुन्छ, त्यसैगरी ज्ञान पनि धेरै आश्चर्यजनक छ। कहिल्यै कसैले भन्न सक्दैन। सबै कलाकारहरू आ-आफ्नो पार्ट खेल्न आउँछन्। नाटक कहिले बन्दो, यो कसैले प्रश्न उठाउन सक्दैन। धेरैले भन्छन्- भगवानलाई के आवश्यकता पर्यो, जसले दुःख सुखको दुनियाँ बनाउनु भयो। अरे, यो त अनादि हो। प्रलय आदि हुँदैन। बनिबनाउ छ, यस्तो कहाँ कसैले भन्न सक्छ र- यो किन बनाइयो? आत्माको ज्ञान पनि बाबाले तिमीलाई तब सुनाउनु हुन्छ जब समझदार बन्छौ। तिमीले दिन-प्रतिदिन उन्नति गर्दै जान्छौ। पहिला-पहिला त बाबाले धेरै कम सुनाउनु हुन्थ्यो। अदभुत कुरा थियो फेरि पनि आकर्षण त थियो नि। त्यसले खिच्यो। भट्ठीको पनि आकर्षण थियो। शास्त्रहरूमा फेरि देखाइएको छ- कृष्णलाई कंसपुरीबाट निकालेर लगे। अहिले तिमीले जानेका छौ- कंस आदि त त्यहाँ हुँदैन। गीता, भागवत, महाभारत यी सबै आपसमा सम्बन्धित छन्। वास्तवमा केही पनि होइन। सम्झन्छन्- यो दशहरा आदि त परम्परादेखि चल्दै आएको हो। रावण के चीज हो, यो पनि कसैले जान्दैन। जो देवी-देवता थिए उनै तल झर्दै-झर्दै पतित बनेका छन्। धेरै पुकार उनैले गर्छन्, जो धेरै पतित बनेका छन्। त्यसैले पुकार्छन् पनि- हे पतित-पावन। यो सबै कुरा बाबाले नै बसेर सम्झाउनु हुन्छ। सृष्टि चक्रको आदि-मध्य-अन्त्यलाई अरू कसैले जान्दैन। तिमीले जानेर चत्रवर्ती राजा बन्छौ। त्रिमूर्तिमा लेखिएको छ- यो तिम्रो ईश्वरीय जन्म-सिद्ध अधिकार हो। ब्रह्माद्वारा स्थापना, शंकरद्वारा विनाश, विष्णुद्वारा पालना... विनाश पनि अवश्य हुनु छ। नयाँ दुनियाँमा धेरै कम हुन्छन्। अहिले त अनेक धर्म छन्। सम्झन्छन्- एक आदि सनातन देवी-देवता धर्म छँदै छैन। फेरि अवश्य त्यो एक धर्म हुनुपर्छ, महाभारत पनि गीतासँग सम्बन्धित छ। यो चक्र घुमिरहन्छ। एक सेकेण्ड पनि बन्द हुन सक्दैन। कुनै नयाँ कुरा छैन, धेरै पटक राजाई लियौं। जसको पेट भरिएको हुन्छ, उनीहरू गम्भीर हुन्छन्। भित्र बुझ्छन्- हामीले कति पटक राजाई लियौं, हिजोको नै कुरा हो। हिजो देवी-देवता थियौं फेरि चक्कर लगाएर आज हामी पतित बनेका छौं, फेरि हामीले योगबलबाट विश्वको बादशाही लिन्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- कल्प-कल्प तिमीले नै बादशाही लिन्छौ। अलिकति पनि फरक पर्न सक्दैन। राजाईमा केही कम, केही उच्च बन्छन्। यो पुरुषार्थबाट नै हुन्छन्।

तिमीले जानेका छौ- पहिला हामी बाँदर भन्दा पनि खराब थियौं। अहिले बाबाले मन्दिर लायक बनाइरहनु भएको छ। जो राम्रा-राम्रा बच्चाहरू छन्, उनको आत्माले महसुस गर्छ, वास्तवमा हामी त कुनै कामका थिएनौं। अहिले हामी हीरा समान बनिरहेका छौं। कल्प-कल्प बाबाले हामीलाई कौडीबाट हीरा बनाउनु हुन्छ। कल्प पहिलाकाले नै यी कुरालाई राम्रोसँग बुझ्छन्। तिमीले पनि प्रदर्शनी आदि गर्छौ, नयाँ केही छैन। यिनीद्वारा नै तिमीले

अमरपुरीको स्थापना गरिरहेका छौ। भक्ति मार्गमा देवी आदिका कति मन्दिरहरू छन्। यी सबै हुन् पुजारीपनका सामग्री। पूज्यपनको सामग्री केही पनि छैन। बाबा भन्नुहुन्छ- दिन-प्रतिदिन तिमीलाई गहन प्वाइन्टहरू सम्झाइ रहन्छु। पहिलाका धेरै प्वाइन्टहरू तिम्रो पासमा राखेका छौ। त्यो अब के गर्छौ? यतिकै परिरहन्छन्। वर्तमानमा त बापदादाले नयाँ-नयाँ प्वाइन्टहरू सम्झाइरहनुहुन्छ। आत्मा यति सानो बिन्दु छ, त्यसमा सारा पार्ट भरिएको छ। यी प्वाइन्टहरू पहिलाका कापीहरूमा कहाँ छन् र। फेरि पुराना प्वाइन्टहरूलाई तिमी के गर्छौ? अन्तिमको रिजल्ट नै काममा आउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ- कल्प पहिला पनि तिमीलाई यसरी नै सुनाएको थिएँ। नम्बरवार पढिरहन्छन्। कुनै विषयमा तल-माथि भइरहन्छन्। व्यापारमा पनि ग्रहदशा बस्छ, यसमा हर्टफेल हुनु छैन। फेरि उठेर पुरुषार्थ गरिन्छ। मनुष्य कंगाल हुन्छन् भने पनि, फेरि धन्दा आदि गरेर धेरै धनवान बन्छन्। यहाँ पनि कोही विकारमा गिन्छन्, फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ- राम्रोसँग पुरुषार्थ गरेर उच्च पद पाऊ। फेरि चढ्न सुरु गर्नुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- गिर्यौ फेरि चढ। यस्ता धेरै छन्, गिन्छन् फेरि चढ्ने कोसिस गर्छन्। बाबाले मनाही कहाँ गर्नुहुन्छ र। बाबालाई थाहा छ- यस्ता पनि धेरै आउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ- पुरुषार्थ गर। फेरि पनि केही न केही सहयोगी त बन्छन् नि। ड्रामा योजना अनुसार नै भनिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अब तृप्त भयौ? धेरै गोता खायौ, अब फेरि पुरुषार्थ गर। बेहदका बाबाले त यस्तो भन्नुहुन्छ नि। बाबाको पासमा कति आउँछन्, मिलन मनाउन। भन्छु- बेहदका बाबाले भनेको मान्दैनौ? पवित्र बन्दैनौ! बाबाले आत्मा सम्झेर आत्मालाई भन्नुहुन्छ त्यसैले तीर अवश्य लाग्छ। सम्झ, स्त्रीलाई तीर लाग्छ भने भन्छन्- म त प्रतिज्ञा गर्छु। पुरुषलाई लाग्दैन। फेरि पछि गएर उनलाई पनि चढाउने कोसिस गरिन्छ। फेरि यस्ता पनि धेरै आउँछन्, जसलाई स्त्रीले ज्ञानमा लिएर आउँछन्। अनि भन्छन्- स्त्री त मेरी गुरु हुन्। ती ब्राह्मणले विवाहमा गाँठो बाँध्ने समयमा भन्छन्- यिनी तिम्रो गुरु ईश्वर हुन्। यहाँ बाबा भन्नुहुन्छ- तिम्रो एउटै बाबा सबैथोक हुनुहुन्छ। मेरो त एक, दोस्रो न कोही। सबैले उहाँलाई नै याद गर्छन्। उहाँ एकसँग नै योग लगाउनु छ। यो देह पनि मेरो होइन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) कुनै पनि ग्रहदशा लाग्यो भने निराश भएर बस्नु हुँदैन। फेरि पुरुषार्थ गरेर, बाबाको यादमा रहेर उच्च पद पाउनु छ।

२) स्वयंको स्थिति यादद्वारा यस्तो मजबुत बनाउनु छ, जसले गर्दा कुनै पनि मायाको तुफानले आक्रमण गर्ने नसकोस्। विकारदेखि आफ्नो सम्हाल गरिरहनु छ।

वरदान:- त्रिकालदर्शी र साक्षीद्रष्टा बनेर सबै कर्म गर्दै बन्धनमुक्त स्थितिको अनुभवद्वारा दृष्टान्त रूप भव यदि त्रिकालदर्शी अवस्थामा स्थित भएर कर्मको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जानेर कर्म गर्छौ भने कुनै पनि विकर्म हुन सक्दैन, सदा सुकर्म हुन्छ। त्यसैगरी साक्षीद्रष्टा बनेर कर्म गरेमा कुनै पनि कर्म बन्धनमा कर्म बन्धनी आत्मा बन्दैनौ। कर्मको फल श्रेष्ठ हुनाको कारणले कर्म सम्बन्धमा आउँछौ, बन्धनमा होइन। कर्म गर्दा न्यारा र प्यारा रह्यौ भने अनेक आत्माहरूको सामुन्ने दृष्टान्त रूप अर्थात् उदाहरण बन्छौ।

स्लोगन:- जो मनदेखि सदा सन्तुष्ट रहन्छ, ऊ नै डबल लाइट हो।

सूचना:- आज अनलाइन बाबा मिलनको शुभ दिन हो।